

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Io. Iac. Chiffletii De Linteis Sepulchralibus Christi
Servatoris Crisis Historica**

Chifflet, Jean-Jacques

Antverpiae, 1624

Cap. I. Varij sepeliendi ritus: mandare terræ corpora, antiquissimus:
studium sepulturæ fuit argumentum resurrectionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64456](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64456)

IO. IAC. CHIFFLETII

D E

L I N T E I S

SEPVLCHRALIBVS
CHRISTI SERVATORIS
CRISIS HISTORICA.

CAPVT PRIMVM.

Varij sepeliendi ritus: mādare terra corpora, antiquissimus: studiū sepulturæ fuit argumentū resurrectionis.

VPREMVS mortalium honos, sepultura semper est habitus, pax & quies defunctorum, solatium superstitum, atque munus; quod actum est & persolutum vario planè ritu: nam si ordine elementa spectes, ex more credita singulis inuenies cadauera. Græcos, Romanos, Gallos, Germanos, & plerasque alias gentes olim flamma consumpsit: Colchi ad arbores in aëre cadauera suspenderunt: senibus Hyperboreis sepulchrum fuit mare, flumina Æthiopibus, Scythis

A

this

1. De Leg. this algidioribus niues. Sed antiquissimum sepul-
 turæ genus illud fuit, Tullio teste, quo redditum est
 terra corpus, & ita locatum ac situm, ut quasi operi-
 mento matris obduceretur. Sanè ab ipsâ naturâ est,
 ut mortuorum corpora terræ mandentur. Sic ho-
 minum illa (Plinio scribente) ut cælum Dei: quæ nos
 nascentes excipit, natos alit, semelq; editos sustinet sem-
 per; nouissimè complexa gremio, iam à reliquâ naturâ
 abdicatos, tum maximè ut mater operiens, nullo magis
 sacramento, quàm quo nos quoque sacros facit, etiam
 monumenta ac titulos gerens, nomenq; prorogans no-
 strum, & memoriam extendens, contra breuitatem aui.

Lib. 2.
cap. 63.

Plin. 1.7.
cap. 54.

Omniparens, eadè rerum est commune sepulchrum,
 ait Lucretius. Eo ritu $\pi\epsilon\omega\tau\omicron\pi\lambda\acute{\alpha}\varsigma\eta\varsigma$ noster sepultus
 creditur. Rex Numa pariter ad fontis aras. Et ita
 humata est gens Cornelia, quæ priscos seruauit
 ritus, vsque ad Syllam Dictatorem, qui primus ex
 eâ traditur crematus. Iulium Epigonum ritu illo
 sepultum, testatur hic memoriæ lapis, in viâ Lau-
 canâ, quinto ab Vrbe milliari:

D. M.

L. IULL. EPIGONI

VIXIT. ANNIS. XXVI. M. V. D. XII.

CORPVS. INTEGRVM. CONDITVM

L. IVLIVS. GAMVS

PATER. FILIO. PISSIMO.

Alter

Alter eundem morem firmat, qui est Romæ
sic inscriptus:

L. IVLIVS. GAMVS
DIS. MANIBVS.
L. IVLI. MARCELLI
NEPOTIS. SVI
VIXIT. ANN. V.
DIEBVS. XXXXI
CORPVS. INTEGRVM
CONDITVM
SARCOPHAGO.

Poppæa Neronis coniux (auctore Tacito) *non* 16. Ann.
igni abolita, ut Romanus mos, sed Regum externorum
consuetudine differta odoribus, condita, tumuloq; fu-
liorum illata. Per Reges illos externos, Ægyptios
intelligo, & Iudæos, quibus ea consuetudo, terræ
corpora committendi; quam amplectitur Iudæus
ipse Philo, libro in Flaccum: *Ἀνθρώποις καὶ πᾶσι χερ-*
σαίοις οἰκειότερον ἢ φύσις χωρίον ἀπένειμε γῆν, ἔ μόνον
(ἴδων, ἀλλὰ καὶ δόξαν εἶναι, ἢ ἡ αὐτὴ ἐ τὴν πρώτην ἰσο-
δέχη) ἄρεσιν, καὶ τὴν ἐκ τῆς τελευταίας ἀνάλυσιν. Ho-
minibus & omnibus terrestribus animalibus natura
magis propriam regionem terram tribuit, non solum
viventibus, sed etiam morientibus, ut ipsa & primum
susceperet ortum, & à vitâ ultimam resolutionem.

Mos ille à Iudæis ad Christianos postmodum

A 2 transijt,

4 DE LINTEIS SEPVLCHR. CHRISTI
transijt, qui mortuos condidere loculis excauatis
in subterraneis & arenarijs cryptis, quas *areas* vo-
cabant, *tumbas*, & *catacumbas*; & frequentissimâ
voce *cæmeteria*, quasi *dormitoria*; quòd doceret eos
fides, non interire Christianos, sed rursus excitandos,
in Domino interim obdormire: de quo piè
Prudentius more suo:

De Exe-
quijs.

*Quidnam sibi saxa cauat a?
Quid pulchra volunt monumenta?
Nisi quòd res creditur illis
Non mortua, sed data somno.
Hoc prouida Christicolarum,
Pietas studet, utpote credens
Fore protinus omnia uia,
Quæ nunc gelidus sopor urget.*

Et quidem internum venturæ resurrectionis sen-
sum, in Ethnicorum animis viguisse arbitror, cùm
de supremo munere sepulturæ mirum in modum
fuerint solliciti, corporumque reliquias accuratissimè
seruarint, quasi rursus futuras domos immortalium
animarum. Hinc apud eos tanta funerum
celebritas, extructa mausolea, erectæ pyramides,
arcæ, pilæ; mensæque positæ, quibus incisi tituli
vitam ætheream spirantes, & corporum ad tem-
pus dumtaxat conseruationem. hinc mutos etiam
lapides obtestabantur, vt leuiter super ossa defun-
ctorum

etorum residerent: sub quibus *deponi* dicebantur, & *collocari*, vt aliquando tandem educenda; *dormire* & *quiescere*, quasi debuissent iterum euigilare, & artuum rediuiuorum beneficio moueri. Eandem ob causam sepulchra dicta reperies ipsis non modò *conditoria*, sed & *quietoria*, *repositoria*, atque non rarò *ossuaria*; quòd in ijs reliquiae corporum surrectorum, tamquam semina seruentur, ossa nempe duriora, & ipsi dentes inuicti ignibus, & flammis indomiti. Tertullianus: *Constat non tantum ossa durare, verum & dentes incorruptos perennare, quæ vt semina retinentur fructificaturi corporis in resurrectione.* Vnde & fortassis hominem priusquam genito dentem cremari mos gentium non fuit, quod esset *tunc minor igne rogi*, vt canit Saty-
Sat. 15.

De Resur.
carnis.

Οὐ καλὸν ἀρμονίαν ἀναλύειν ἀνθρώπου.

Καὶ τάχα δ' ἐκ γαίης ἐλπίζομεν εἰς φάος ἐλθεῖν

Δείψαν ἀποικορμύων, ὀπίσω δ' θεοὶ τελέθειν.

Non dissoluimus pulchram hominis harmoniam;

Etenim subito è terra speramus in lucem venturas

Reliquias defunctorum, qui postea Dii fient.